

PRÆFATIO.

IN contrariis quidem sententiis eruditorum animi distrahitur, quid faciendum sit, ubi viri honesti existimatio ab ingratto & ignaro homine sine ulla causa laceratur, utrum contemnenda, an vero laxato in justam indignationem stylo ulciscenda sit ejusmodi hominis vanitas? Prævaluuisse tamen videtur apud multos ratio eorum, qui canes, quamdiu latratu tantum personant, negligi posse arbitrantur, ubi vero dentibus mordere instituant, fustibus utique esse propellendos. Quæ ratio tantum apud me valuit, ut eodem modo cum Jo. Franckio, Meklenburgensi, agendum esse censem. Hic enim homo ultra formam & crepidam suam audax nuper miserabili Dissertatione Anti-Abichtiana Rostochii edita Cl. Viri Dissertationem de genuino Accentuum usu inepte satis refutare ausus est, nescio, quo vesaniæ vel vanæ gloriæ stimulo seductus. Ut vero causa, quæ hominem commovit, pateat, operæ pretium duxi, rem, quæ inter utrumque gesta est, breviter referre. Jo. Frankius, Pastor quondam, sed ob crimen ab officio remotus, tandem inclarescendi libidine inflatus, & vana scientiæ philologicæ persuasione seductus, libellum de accentibus, quem ipse in Dissertatione §. I. Herculem adpellat, conscripsit. Ne vero Hercules ille perpetuo cum tineis luctaretur, opusque 30. annorum plane periret, suam hanc sobolem in variis locis circumgestavit, &, aliquot paribus calceorum circumcursitando contritis, tandem Lipsiam venit, & bibliopolis eam typis excudendam gratis obtulit. Tandem etiam Cl. ABICHTIUM convenit, eumque, ut

A

li-